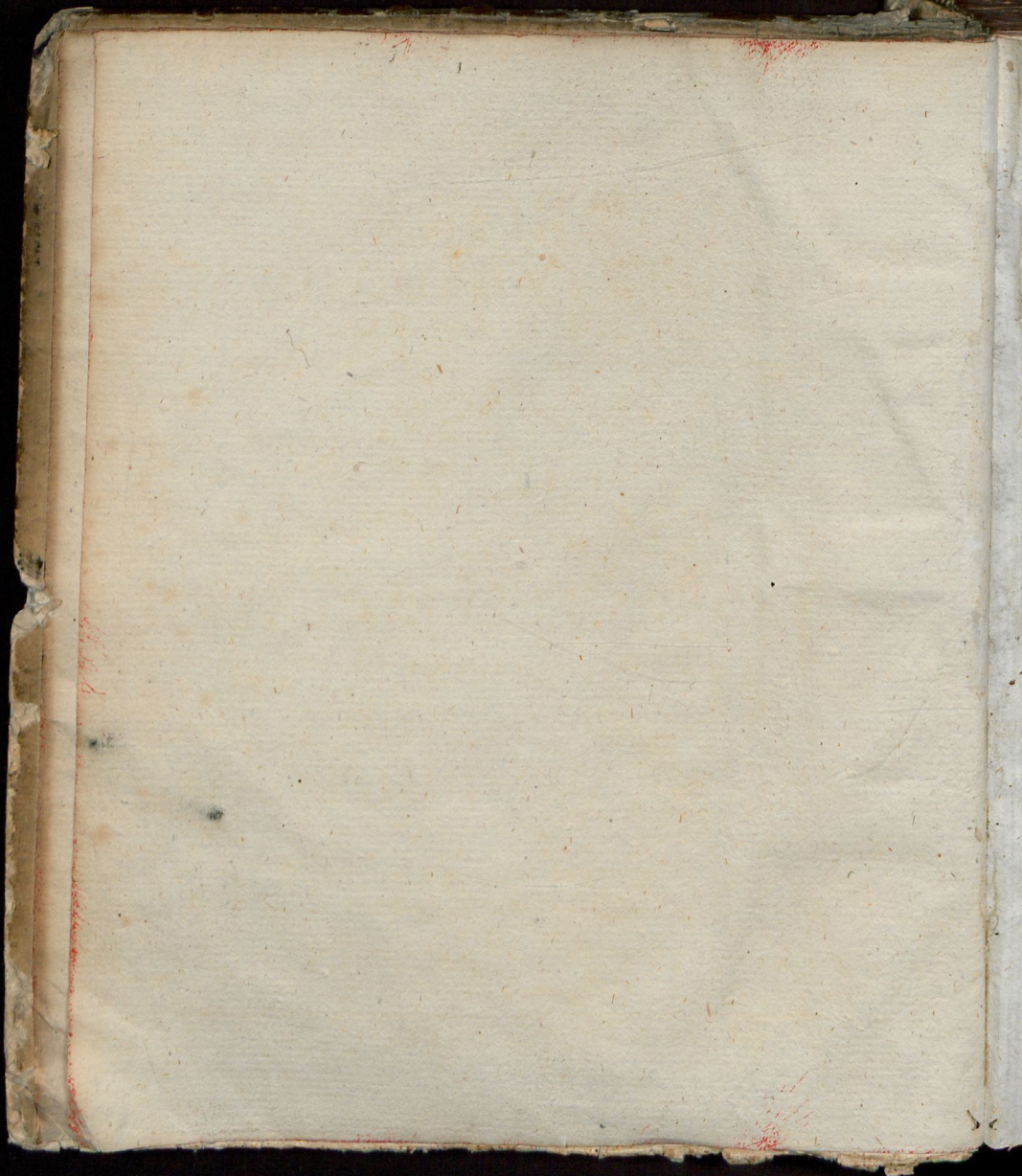

XIII

DISSERTATIO INAUGVRALIS MEDICA
DE
MORBORVM
DIFFERENTIA INDIVIDVALI
GENERATIM

QVAM

SVB AVSPICIIS SVMMI NVMINIS
EX AVCTORITATE GRATIOSAE FACVLTATIS MEDICAE
IN REGIA FRIDERICIANA

PRAESIDE

VIRO ILLVSTRI, EXCELLENTISSIMO ATQVE EXPERIENTISSIMO
DOMINO

D. ANDREA ELIA BÜCHNERO

SACRI ROMANI IMPERII NOBILI,
POTENTISSIMI PRVSSORVM REGIS CONSILIARIO INTIMO,
MEDICINAE ET PHILOSOPH. NATVR. PROFESS. PVBL. ORDINAR.
FACVLTATIS MEDICAE H. T. DECANO,
IMPERIAL. ACAD. NATVRAE CVRIOSOR. PRAESIDE
ET COMITE PALATINO CAESAREO,

PRO GRADV DOCTORIS
RITE CONSEQVENDO

DIE II. NOVEMBR. CLO ICGCLIV.

H. L. Q. S.

PVBELICE PROPVGNABIT

AVCTOR

ERNESTVS FRIDERICVS LETZAV

REGIOMONTO-PRVSSVS.

HALAE AD SALAM

E TYPOGRAPHEO CVRTIANO.

DISSERTATIO IN ACADEMIA MEDICA
DE
MORBORVM
DIFFERENTIA INDIVIDVALI
GENERATIM

AVAM
SVE AVSPICIS SVMMI IVAMINIS
EX AVCTORITATE GRATIOSAE FACVLTATIS MEDICAE
IN REGIA FRIDERICIANA
PRAESIDE
VNO LECTVRI, EXCELLENTISSIMO, AVTORE EXPERIENTISSIMO
DOMINO
D. ANDREA FILIA BUCHNERO
POTENTISSIMI PRINCIPIS VNIUS CONSILIARIO INTIMO
MEDICINAE PRAESIDENTI, ORTHOPRAEVS, TORQUE, TYPL. ORDINAR.
FACVLTATIS MEDICAE N. T. DECANO.
IMPERIALI, ACADEMIAE NATVRAE CVRATORIS, FVRSVSE,
ET COMITIS PALATINO CAESAREO.

PRO GRADV DOCTORIS
RITE CONSECVENDO

AVCTORE
ERNESTVS FRIDERICVS LETZAV
LEONMONTO-PRAEVVS

HALLE AD SAALEM
E. T. V. O. G. R. A. E. S. S. E. S. C. A. L. T. A. N. D.

DISSERTATIO INAUGURALIS MEDICA,
DE
MORBORVM
DIFFERENTIA INDIVIDVALI
GENERATIM.

PROOEMIUM.

*Non opus est multis verbis ad probandum, quanto-
pere solida morborum cognitio ad illorum sa-
nationem recte suscipiendam requiratur. Cu-
ius enim conditionis regulae illae esse pote-
runt, iuxta quas Medicus veri nominis morborum cura-
tiones adgreditur, quam quae illorum naturae plane sunt*

A 2

con-

PROOEMIUM.

conformes? Vera ideoque idea morbi Medico obuersari debet. Hinc illum probe scire oportebit unde morbi origo deriuanda sit, quales ille effectus in corpore producere valeat et cur hi in casibus obuiis modo plures, modo pauciores, modo grauiores, modo mitiores appareant? Qui vero sine penitioe morborum cognitione causas aegrorum agit, ille ignorabit, ubi vires motrices corporis vel magis excitandae, vel restringendae sint, atque ubi potius vel fluidorum, vel solidorum haberi debeat ratio; ad quae momenta omnes regulae therapeuticae redeunt. Temerarium adeoque foret, morborum curationes sine illorum solida cognitione instruere velle; dum hoc modo error facile committi poterit nocius vitae aegrotantium, ad quam tamen conseruandam natura omnia instruxit in corpore, atque ad agendum huic fini conuenienter Medicum, tanquam sui ministrum, obstringit. Quando vero Medicus ante lecta aegrorum versatur, ipsi tunc res erit cum meris indiuiduis. Attentus tum ad ea, quae ipsi obseruare licet, saepe videbit, quantopere in duobus aut pluribus aegris discrepent morbi, ad vnum genus vel eandem speciem pertinentes. Opera adeoque ipsi danda erit, vt huius differentiae, in morbis deprehensae, rationes perspicere intel-

PROOEMIUM.

intelligat regulasque sanandi naturae aegrotantium adcom-
modet. Quum iam, pro summis in Medicina honoribus
et privilegiis legitime consequendis, Statuta academica a me
exigant specimen quoddam doctrinae medicae elaborandum,
elaboratumque publice defendendum: operae pretium fore
iudicavi hac occasione principia illa euolvere, quibus inni-
titur vera cognitio illius differentiae, quae inter duo aut plu-
ra indiuidua, vno eodemque morbo laborantia, interce-
dit. Neque hoc argumentum indignum mihi esse videtur
specimine inaugurali; quum haecce doctrina in praxi vi-
lissima sit neque adeo exculsa in scriptis Medicorum, vt
nullo prorsus ulteriore examine indigeat. Ad methodum
tandem tractationis quod attinet, ex genuinis principiis
asserta mea legitimo modo deducere conabor, dum alia
via, ad veritatis cognitionem perueniendi, non patet.

Faxit Deus feliciter!

Amstelredamum apud J. L. Neumeijerum, Typographum, 1774.

Observatio.

Attenos ante strata aegrorum Medicos quotidiana docet experientia, quantum eiusdem speciei morbus alium mitius, alium grauius adficiat, in vno citius decurrat, in alio se vltius protrahat, apud istum hunc, apud illum vero alium nanciscatur euentum. Exempli loco: Saepere fieri solet, vt vno tempore duo incidant in febrem catarrhalem malignam; horum alium conqueri audies de nimis cordis angoribus, virium prostrationibus, capitis doloribus, impotentia deglutiendi, intenso aestu, noctibus a somno vacuis et pluribus aliis ingentibus malis, iustamque hanc miseri querelam esse, ex phaenomenis facile conuicere poteris; dum e contrario alius parcius est in dolenda sua conditione, quam quoque mitiorem esse indicant reliqua omnia, quae tibi ex statu aegri apparent. Vel pone tibi ob oculos exempla hypochondriacorum. Alteri noctes insomnes transigendae sunt, quum alter somno satis quieto fruatur. Illi appetitus constat, huic deficit. Vnum cibi assumpti valdopere aggrauant, abdomen distendunt, ructus producant, atque inde plura alia mala in multis aliis partibus corporis determinant: quae

quae incommoda alius vix perferent. Atque ita
se quoque res habet in compluribus aliis casibus
aegrorum. Quibus iam serio perpenſis, ſi Medicus
diuerſa quaedam deprehendit in morbis certi generis
et certae ſpeciei, quibus adſciuntur duo aut plura
indiuidua, tunc illius animum notio differentiae
indiuidualis ſubit.

VI .2
§. II.

Absoluitur itaque *differentia morborum indiuidualis* diſſimilitudine aut inaequalitate eorum, quae in morbis eiusdem generis vel ſpeciei deprehenduntur, quatenus hi duobus aut pluribus indiuiduis inexistunt.

Quid differentia morborum indiuidualis.

Ad diuerſa enim animum conuertere ſolemus, vt uſus docet, in differentibus morborum indiuidualibus, quantum hi ſcilicet, licet eiusdem generis vel ſpeciei ſint, modo qualitate, modo magnitudine obſeruatorum diſcrepent. Sed a qualitatum diuerſitate diſſimilitudinis, atque a quantitatum differentia inaequalitatis notio pendet, prout ex ontologicis conſtat. Satis ideoque puto perſpicuam eſſe definitionem differentiae morborum indiuidualis, quam in ſe complectitur §. Illius praeterea uſus ex ſequentibus apparebit.

§. III.

Quia mihi animus eſt propoſitum argumen-
tum

Scholion
generale.

tum ex certis principiis deducere, illudque veris
vsiibus practicis accommodare: rei ipsius ratio po-
stulare videtur, vt generale quoddam principium
cognoscendi praemittam, in quo tota praesens do-
ctrina se terminabit, et ad quod, tanquam ad la-
pidem lydium, sequentia vocari poterunt.

§. IV.

*Vbi ratio
sufficiens
differen-
tiae mor-
borum in-
diuidua-
lis?*

*Differentiae morborum indiuidualis ratio sufficiens
sita est in determinationibus indiuiduorum aegrotantium.*

Ad morborum enim differentiam indiuidualem re-
feruntur dissimilia aut inaequalia, quae in mor-
bis eiusdem generis vel speciei obseruantur, quib-
us duo vel plura decumbunt indiuidua (§. II.).
Concipis tibi adeoque ista indiuidua instar subie-
ctorum, de quibus praedicas, quod singula morbo
quidem eiusdem generis vel speciei obnoxia sint,
ita tamen, vt in quouis illorum nonnulla adhuc
diuersa deprehendantur, quae vera esse oportebit,
dum actu ipso fieri obseruantur. Quoniam vero
in omnibus propositionibus veris, vnde nec singu-
lares excluduntur, praedicatum determinatur per
notionem subiecti (§. 5II. *Log. Perill. L. B. DE
WOLFF*): patet, idem quoque valere debere de
duo-

duobus aut pluribus indiuiduis, ex morbo vnus generis vel speciei decumbentibus. Erit igitur notio subiecti, in quolibet istorum indiuiduorum aegrorum, determinans, praedicatum, quod eidem tribuitur, determinatum (§. 14. *Ontolog. Perillustr.* L. B. DE WOLFF). Quum denique determinans sit determinati ratio sufficiens (§. 16. *Ontolog. Perill.* L. B. DE WOLFF): haec quoque in determinationibus indiuiduorum aegrotantium latere debet, cur nempe morbi eiusdem generis vel speciei in illis dissimiles aut inaequales appareant. Vera igitur erit propositio.

§. V.

Quum determinationes indiuiduorum aegrotantium in se contineant rationem sufficientem differentiae morborum indiuidualis (§. ant.): sequitur, *ut illum oporteat determinationes indiuiduorum, morbo vnus generis vel speciei afflictorum, sollicite colligere, easdem accurate considerare, qui differentiam morborum indiuidualem distincte introspicere contendit.*

Ratio sufficiens differentiae morborum indiuidualis ob res sex non-naturales et externas alias.

Cuius iam conditionis istae determinationes sint, ex subsequentibus clarius elucescet. Pertinebunt huc non solum intrinseca, sed etiam extrinseca, ut diuersae relationes corporis humani ad

eius statum referendae. Exsequar id principio cognoscendi patulo ante euiſto conuenienter, quod in praefenti doctrina vim notionis directricis ſuſtinet. Nihil praeterea admitam, quod non foret obſervationibus plane conſentaneum: quibus conuenienter theoria medica veri nominis vnice accommodari debet. Alias enim ſignificanti modo conceditur locus.

§. VI.

Conſecra-
rium.

Si quidam aegrotantium ex morbo vnius generis vel ſpeciei errores nonnullos rerum ſex non-naturalium, aut aliarum externarum, committunt, quos vero reliqui euitarunt: fieri tum poterit, vt inde differentia iſtorum morborum indiuidualis naſcatur. Incongruo enim vſu rerum ſex non-naturalium morbos produci, eodemque aliunde iam productos in corpore magis augeri poſſe, Pathologia docet, idemque quotidiana fere experientia confirmat. Quodſi igitur quidam aegrotantium ex morbo cuiusdem generis vel ſpeciei peccauerint, quidam vero minus: in illis fiet morbus acerbior, qui mitior in his aderit. Sed quia alias iſta indiuidua ratione ſuarum determinationum inter ſe conuenire ſupponuntur; niſi quod illorum quaedam adhuc indicatam in propoſitione determinationem receperint: inde igitur differentia morborum indiuidualis oriatur, et or-
tae

tae ratio sufficiens in dicta determinatione latebit (§. IV.).

Vnde iam veteres Medici, ante strata aegrorum versantes, tam accuratam rationem habuerunt aëris, cibi et potus, pathematum animi et reliquarum rerum sex non-naturalium. Testantur id integra loca in scriptis HIPPOCRATIS et GALENI. Idque valde necessarium est. Conf. *Perill.* L. B. van SWIETEN, *Comment. ad Aphor.* BOERHAAVII §. 586. Ad res alias externas, ab aegro admissas, valentesque ad morbum valdopere mutandum, pertinent e. g. peruersus vsus medicamentorum, et plura alia.

§. VII.

Quando inter duo indiuidua diuersi sexus, morbo eiusdem generis vel speciei obnoxia, sibi que quoad certas determinationes similia et aequalia, differentia quaedam morbi indiuidualis intercedit: huius ratio non nisi a diuersitate sexus petenda erit. Ob diuersitatem sexus. Quantum enim ex praefixa propositionis conditione liquet, omnes his in subiectis determinationes, tam similes, quam aequales, supponuntur, praeter diuersitatem sexus. Hinc si quaedam in illorum morbis differentia indiuidualis obtinuerit, huius rationem sufficientem in diuersitate sexus sitam esse oportebit; vtpote qua determinatione haec duo indiuidua aegra a semetipsis discrepant, (§. IV.).

Sexum sequiorem ad aegrotandum proniorem esse prae potiori, factis constat. Et quantam hic differentiam facere possunt morbi incidentes in imminens periodum menstruum?

§. VIII.

Ob tempera-
mentum.

Si in duobus aut pluribus individuis aegris, ex morbo eiusdem generis vel speciei, omnes determinationes conveniant, praeter temperamentum; atque differentia quaedam morborum individualis deprehendatur: haec nullam aliam rationem sufficientem, quam temperamentum, agnoscat. Eodem modo demonstratio propositionis procedit, quo factum est ad §§. VI. et VII.

Temperamentorum diversorum diversam esse vim et efficaciam ad morbos, probe constat. Conf. III. b. m. HOFFMANNI Med. System. Tom. II. Part. II. Cap. I.

§. IX.

Ob aetatem.

Quodsi aetas duorum aut plurium individuum, morbo unius generis vel speciei subiectorum, diversa fuerit, reliquae autem determinationes inter se congruerint: deprehensae differentiae individualis morbi ratio sufficiens aetas erit. Similiter demonstratur propositio, uti in §§. VI. et VII.

Dari morbos aetatum, Pathologia vberius explicat. Quanta inde differentia inter morbos oboriatur, perito Medico satis notum est.

de Morborum differentia indiuidualia generatim. 13

est. Exempli loco sit corpus fenile febrrens, et quod adhuc in iuuenili aetate constitutum est.

§. X.

Si omnes aliae determinationes in duobus aut pluribus indiuiduis, ex morbo eiusdem generis vel speciei decumbentibus, inter se fuerint consentaneae, excepto vitae genere, quod cuiilibet erat diuersum: tunc differentiae indiuidualis, si quae adsuerit, ratio sufficiens posita erit in diuerso vitae genere. Eadem prorsus ratione instruitur demonstratio propositionis, sicuti in §§. VI. et VII.

Ob vitae genu.

A vitae genere diuerso diuersos quoque morbos in corporibus humanis produci, hosque etiam aliunde productos valde alterari posse ab ista causa, in doctrina pathologica euincitur. Patet adeoque, me ne isto quidem in casu conditionem naturae negligere.

§. XI.

Quando vni ex duobus indiuiduis, morbo eiusdem generis vel speciei affectis, structura corporis vitata fuerit, reliquae vero illorum determinationes sibi plane responderint: obseruatae differentiae morbi indiuidualis ratio sufficiens collocanda erit in vitio structurae,

Ob vitiatam structuram corporis

quo unum individuum deturpatum est, alterum vero minus. Haud dissimili modo demonstratur propositio, sicuti in §§. IV. et VII.

Vti enim vltima ratio morborum in modo compositionis, tanquam illius essentia, latet: ita manifesto patet possibilitas conditionis, quam prae se fert propositio. Exemplo sint duo phthisici, vnus gibbosus, alter non ita. Ille multo cum maiore difficultate stipatam habebit respirationem, quam iste.

§. XII.

Ob consuetudinem. Si omnes duorum individuum, aegrotantium ex morbo eiusdem generis vel speciei, determinationes sibi fuerint consentientes, praeter quod vnus horum aegrorum certis mutationibus corporis adsueuerit, alius autem non: necesse tunc erit, vt obortae differentiae morborum individualis ratio sufficiens lateat in ista consuetudine. Demonstratio propositionis eodem modo adornatur, quo in §§. VI. et VII.

Pertinent huc exempla illorum, qui venae ^{secundae}, qui sudoris aut alii excretionibus, certo tempore suscipiendis, adsueunt. Apparet satis, quanta inde diuersitas in morbis saepe oriri possit, quando hi in illa consuetudinis tempora ingruunt.

§. XIII.

Ob statum corporis praetertum. Quodsi in vno individuo exsiterit quondam morbus, qui dispositionem ad aegrotandum corpori ingenerauit,

de Morborum differentia indiuiduali generatim. 15

uit, a quo aliud immune est; atque ambo ista indiuidua simul inciderint in morbum eiusdem generis vel speciei, consentientibus reliquis illorum determinationibus: differentiae morbi indiuidualis subnatae rationem sufficientem in se continebit status corporis praeteritus. Propositionis demonstratio iisdem fundamentis innitur, sicuti in §§. VI. et VII.

Ea saepe indoles est morborum, vt in aliam sui speciem vel trans-eant, vel post sui quoque cessationem in corpore aliquid relinquant, quod in morbum praesentem valdopere influit. Quoties docuit fida obseruatio, ab emeticis, quae sensibilibus data erant, eam conditionem ventriculo fuisse impressam, vt ipsum cibi optimaetiam notae, parceque sumpti, laederent? Cuius rei effectus se iam aliis morbis praesentibus immiscebunt. Atque vnde fit, vt, dum febris maligna ad infaustum euentum propendet, illi in hepate, cui antea morbus inhaerebat, huic in pulmonibus, inflammatio suboritur, qui quondam ex morbo pectorali decumbent? In compluribus aliis casibus idem fieri testantur obseruationes. Conf. III. b. m. HOFEMANNVS l. c. Tom. III. Sect. I. Cap. IV

§. XIV.

Quando duorum indiuiduorum, ex morbo eiusdem generis vel speciei aegrotantium, ea fuerit conditio, vt in sui determinationibus conueniant; nisi quod vnius corpori alius adhuc inexistat morbus, a priori diuersus, qui

*Ob com-
plicatio-
nem mor-
bi.*

qui in alterius corpore deficit: necesse tunc erit, ut differentiae morborum individualis ratio sufficiens dependeat a morbi complicatione in casu. Demonstratio propositionis eodem modo, qui ad §§. VI. et VII. obtinuit, concipienda erit.

Febre correptus plethoricus acerbiores perferit dolores capitis, quam cui sanguis non ita abundat. Febris quaedam intermittens hypochondriaco oborta, ipsi sub serobiculo cordis maiorem sensum sub redeunte paroxysmo excitabit, quem alius mihiorem esse deprehendet. Est iste casus praecipue in febribus frequentissimus; ubi adeoque febrientium differentiae individuales ex isto fundamento, quod in propositione indicatur, depromendae erunt. Non superficiali, sed perseverante studio Medici opus est ad casus febrium complicatarum dignoscendos, ob ingentes, quae hic saepe obveniunt, difficultates. Conf. D. NIETZKI *Dissert. de Febribus complicatis in genere.*

§. XV.

Ob variarum determinationum compositionem in uno, Fieri poterit, ut morbus eiusdem generis vel speciei in duobus individuis oriatur, quae ratione plurimum quoque determinationum, in §§. anteced. enarratarum, inter se dissentiant. Atque tum differentiae morborum individualis rationem sufficientem in se complectetur diversa istarum determinationum compositio in singulis. Valebit hic quoque demonstratio ad modum §§. VI. et VII. concipienda.

Ita continere poterunt duo aut plura individua aegra ratione aetatis et sexus, differre vero ratione temperamenti et errorum circa res sex non-naturales commissorum. Vel in vicem versam. Atque ita cum reliquis quoque determinationibus, de quibus haecenus differui, comparatum esse poterit: quarum aliae in hoc, aliae in illo individuo aegro, in vno pauciores, in altero plures obtinebunt. Vt adeoque pateat istum casum frequentem esse.

§. XVI.

Licet sub iis, quae hucusque de differentia morborum individuali differui, omnia momenta comprehendantur, ad quae in casibus obuiis animum dirigere debet Medicus: tamen lubenter confiteor, dictis plura adhuc potuisse adiici, eaque vtilissima. Quorsum exempli loco pertineret modus cognoscendi, quando diuersae aegrotantium determinationes sibi substitui possint. Foret idem haud exiguum compendium practicis. Nam ita paucae regulae pluribus casibus sufficerent. Postulat vero ista doctrina varia principia pathologica prius exponenda, quorum beneficio analysis morborum horumque caussarum vsque ad vtrorumque simplicitatem institui possit. Consta-

*Scholion
generale.*

ret tum, quare exempli causa iuuenes, ob certum vitae genus, saepe substitui queant senibus decrepitis? Et sic porro. Faciles erunt istae substitutiones eruendae sufficiente doctrina pathologica imbutis. Non fert enim praesens rerum mearum conditio hocce argumentum ulterius profequi; dum ob iter longum propediem suscipiendum, me breuem esse atque hic subsistere oportet.

227

SERENISSIMO

GABRIELI DE BASSA, KORSAR

PRINCIPI PRUSSICO

JOSEPHO ALEXANDRO

ET SAGRO

PRINCIPI DE JABLONOW

ET DE LACHOWCE,

DOMINO FERREARVM

COMITI DE ZAWALOW ET LISIANKA,

LIBERO BARONI DE PODHORCE

JABLONOWSKI

DOMINO MEDIO CEMENTISSIMO
DAPIFERO MAGNI DUCATVS LITVANIAE,

GVBERNATORI DE BVSK, KORSVN

ET WOLPA,

CAPITANEO DE ONYXL, DZWINOGROD

ET ZAGOSC

DOMINO TERRARVM

RAKANCISK ET LAWARYSK,

EQVITI ORDINIS PALATINI,

DOMINO MEO CLEMENTISSIMO.

SERENISSIME PRINCEPS,
DOMINE CLEMENTISSIME.

lementissime placuit SE-
RENITATI SVAE
partes medici, in SVA IL-
LVSTRISSIMA AVLA *obeundas,*
mibi concedere. Concedat iam indul-
gentissime **SERENITAS SVA,** *ut*

a 2

Illi,

*Illi, deuotissime sacratis paginis istis
inauguralibus, pro tanta mihi exhibita
benignitate animum meum gratis-
simum publice profitear, atque SE-
RENITATIS SVAE vltiori cle-
mentiae, inter ardentissima vota pro
Illius TOTIVSQUE SERENIS-
SIMAE DOMVS perpetuitate sa-
lutis, me humillime commendem. Ita
perseuerabit,*

**SERENISSIME PRINCEPS,
DOMINE CLEMENTISSIME,
SERENITATIS SVAE**

Halae ad Salam
die I. Novembris
1694.

humillimus Seruus
ERNESTVS FRIDERICVS LETZAV.

SVPREMORVM IN MEDICINA HONORVM
C A N D I D A T O

S. D.

D. ADAMVS NIETZKI.

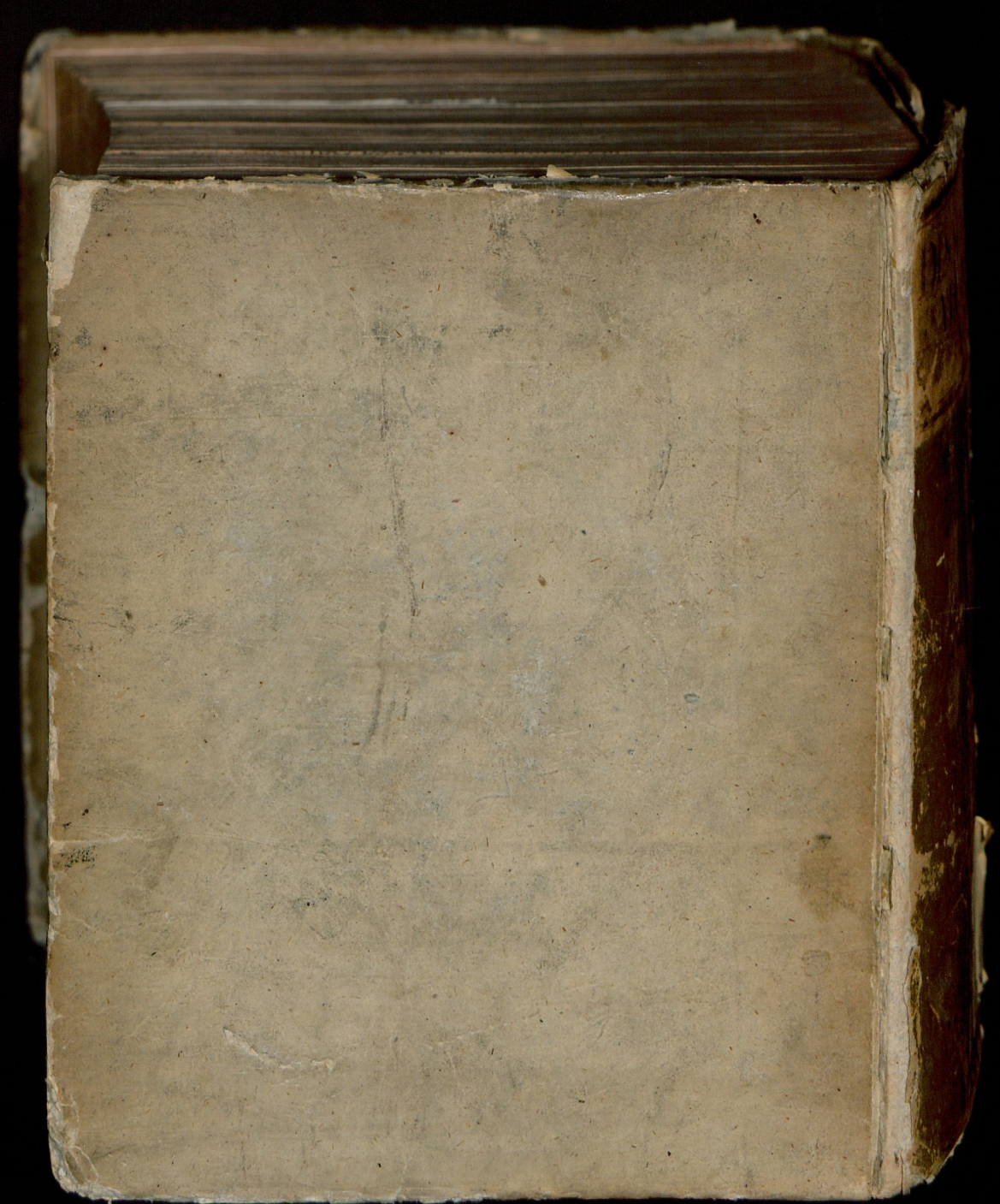
Poteratne mihi quid gratius, votisque meis accommodatius illa occasione contingere, TIBI simul gratulandi et de Doctoris dignitate, et de sparta Medici, quam in SPLENDIDISSIMA AVLA SERENISSIMI PRINCIPIS JABLONOVII administrabis? Neque e longinquo perrendae erunt rationes tanti gaudii, tantique delectamenti, quantum ego nunc percipio ob TE auctum exornatumque. Nosti enim, PRAESTANTISSIME CANDIDATE, probeque nosti, quantopere bene velim amicis, qui doctrina morumque integritate complures quidem superant, aduersa tamen fortuna uti debent. Ex quo enim in Academia Fridericiana commoratus eras: ex eo tempore mihi non alio, quam nomine assidui auditoris, fidaeque comitis ad strata aegrorum innotuisti. Saepe mihi hic oborta erat occasio, studium TVVM admirandi, quod ostendisti partim in principiis Theoriae Medicae ad casus rite applicandis, partim in ista ex observatis magis excoenda, partim in postponendis illis incommodis, cum quibus nonnunquam

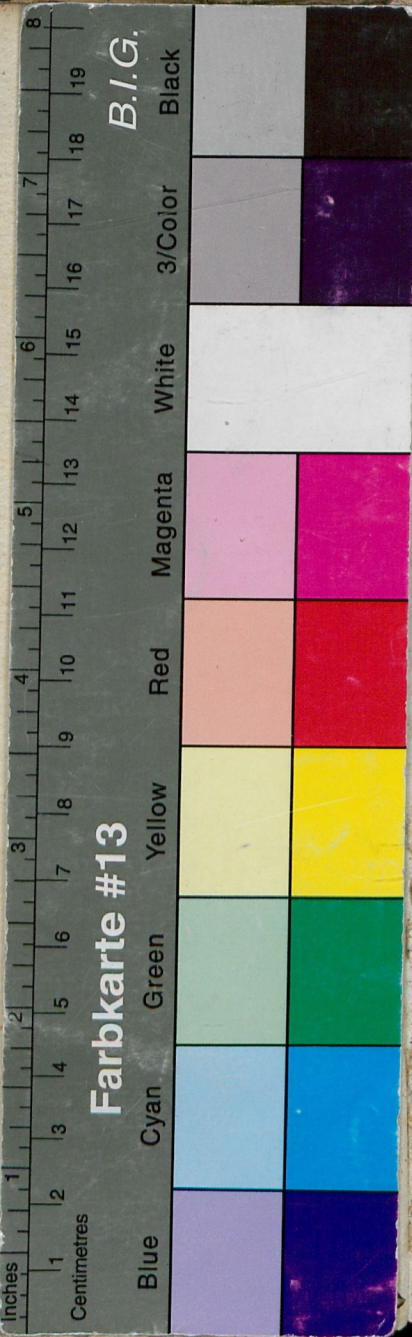
quam iungitur aditus ad aegrum. Quam quoque diligentiae laudem ab aliis
praeclaris viris in Academia TE impetraturum esse spero, ad quorum cogni-
tionem TIBI peruenire licebat. Accedit, quod ob animi TVI praeclarum
genium mihi factus sis familiarior. Unde TE penitus pernosceri mihi fa-
cta est copia. Quam saepe optare solebam, ut TIBI mox occasio nascatur,
exercitio Artis salutaris rebus TVIS magnifice consulendi. Et nunc applau-
dit fortuna votis meis; patefacto TIBI aditu in Aulas Magnatum Poloniae.
Fruiere iam illa felicitate per multos annos, cuius Medicus compos fieri pot-
erit, qui inter gentes artem suam exercet, quas natura ab aliis excellentia
animi distinctas esse voluit! Nec dubito, fore, ut hancce felicem sortem
adipiscaris, si eodem studio continuaueris causas aegrorum agere, cuius
complura specimina hic dedisti; si simul conatibus istis prudentiam morum-
que elegantiam adiunxeris. Quia denique in exercitationibus disputatoriis
primatis ingenium TVVM saepe probasti: idem quoque futurum esse
in conspectu publico disputatorio, mihi iam praevidere licebit; ubi Dis-
sertationem TVAM inauguralem, utilissimi sane argumenti, contra publicas
doctorum obiectiones mascule propugnabis. Maeste ideoque bonis animi, ma-
este noua virtute! Quod TIBI iam ista status TVI mutatio bene vertat!
Restat, ut de meo in TE amore certus, me quoque ulterius amare pergat.
Vale resque TVAS feliciter age. Dab. in Acad. Frider. Ipsis Cal. Nouembr.
A. O. S. c1010ccliv.

01 A 6528

ULB Halle 3
002 928 698

DISSERTATIO INAUGVRALIS MEDICA
DE
MORBORVM
DIFFERENTIA INDIVIDVALI
GENERATIM

QVAM
SVB AVSPICIIS SVMMI NVMINIS
EX AVCTORITATE GRATIOSAE FACVLTATIS MEDICAE
IN REGIA FRIDERICIANA
PRAESIDE
VIRO ILLVSTRI, EXCELLENTISSIMO ATQVE EXPERIENTISSIMO
DOMINO
D. ANDREA ELIA BÜCHNERO
SACRI ROMANI IMPERII NOBILI,
POTENTISSIMI PRVSSORVM REGIS CONSILIARIO INTIMO,
MEDICINAE ET PHILOSOPH. NATVR. PROFESS. PVBL. ORDINAR.
FACVLTATIS MEDICAE H. T. DECANO,
IMPERIAL. ACAD. NATVRAE CVRIOSOR. PRAESIDE
ET COMITE PALATINO CAESAREO,

PRO GRADV DOCTORIS
RITE CONSEQVENDO

DIE II. NOVEMBR. MDCCCXLIV.

H. L. Q. S.

PVBLICE PROPVGNABIT

AVCTOR

ERNESTVS FRIDERICVS LETZAV

REGIOMONTO-PRVSSVS.

HALAE AD SALAM

E TYPOGRAPHEO CVRTIANO,

